

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Frisprog mod H. H. Hr. Biskop Mynsters Forslag til en ny Forordnet Alterbog

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 31. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1839_640-txt-shoot-idm1315/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

lig Indvending, noget saa Stebende, at om den ny Formular ogsaa ellers forekom mig taalelig, maatte jeg dog protestere mod enhver Forandring ved den hellige Daab paa saa tom en Grund, hvortil ei skal svares andet, end at kunde det svaere Barn kun for sig rigtig satte det eneste Spørgsmaal, Hr. Biskoppen vil have beholdt, og som jeg i den ny Sammenhæng ei tør sige, jeg foreslaar, da vilde det sikkert gaae glat med Messen. Hvad de Engelse Bisper i det Syttende Aarhundrede har vejet, vedkommer egentlig slet ikke os, men siden Hr. Biskoppen bemærker, at de ved Barne daaben har dreiet Spørgsmaalene fra Barnet til Gudmoderen, hvad han finder, har „noget Kolb,“ da maa jeg bemærke, at vel er det meget sandt, men dog er den Engelse Forandring ei nær saa Kolb eller uforstaaelig, som den, Hr. Biskoppen foreslaar, thi deels oprettes dog Daabs-Pagten med Kirkens Ord, og deels staaer det hvert Medlem af den Engelse Stats-Kirke frit for at opsætte sine Verms Daab, til de kan døbe som Born, medens vi derimod med daglig Munk skal tvinges til at lade vores døbe som Spæde.

Enhver seer nu let, at dette gjør en mærkelig Forskiel, saa Hr. Biskop Mynsters Forslag er langt uhaaleligere end de Engelse Bispers Pif; men dermed vil jeg paa ingen Maade indskyde det; thi troede de høje Herrer „med Giendeberne,“ at Barne daaben var ugheldig, da maatte de ikke narre Folket med den, men skulde erklæret at de hver-

ken kunde eller vilde fortælle den, men Sagen var, som deres i øvrigt selvgjorte Formular ogsaa viser, at de troede ikke paa Daaben som en virkelig Indgang i det Guds Rige, der er „Nestrebighed, Fred og Glæde i den Helligaand,“ og drog sig derfor i Grunden kun lidt om, hvordan den foretoges, naar kun Slinnet bevarede. Denne Betragtning af Daaben som en blot Kirkeskik, der vel, som befalet af Herren selv, maa beholdes ved Oplagelsen i Samsind, men har lidet eller intet med den egentlige „Gienfødsel og Syndsofordelse“ at gjøre, har nemlig længe saavel i England som i Lybskland været den Herkende, indtil nu Ordforterne begynde seiertrig at bekæmpe den, og havde den været uden al Indskydsel paa Hr. Biskop Mynster, vilde han neppe foreslaaet os en saadan foreslaaret Barne daab; men den Augsburgske Confession henfører udtrykkelig „Gienfødselen“ til Daaben*), saa ogsaa derfor har vi den sidste Ret til at beholde Forsikringen derom ved vores Verms Daab, og at denne Forsikring ei kan gives, hvor ingen Pagt oprettes, har sikkert Hr. Biskoppen selv følt, og derfor affaalet den med, skien det deri ingen „Spørgsmaal“ er til de Ord.

Men kan nu ikke Hr. Prof. Clausen og hans Displer med samme Ret sige, at netop denne Forsikring om „Gienfødsel og Syndsofordelse“

*) Confessionens anden Artikel.

